

[Baunsgaard.]

gjort indtryk på finansministeren, at socialdemokratiske blade har fremført de samme synspunkter som jeg — et enkelt socialdemokratisk provinsblad, Sønderjyden, er endda gået videre og har anført principielle betragtninger over reklamens betydning for produktion og beskæftigelse.

Guld- og sølvskatten er en af de små poster i sammenfletningen. Den er imidlertid af andre grunde end det anslåede provenu på 15 mill. kr. omtale værd. Da vi for 3 år siden gennemførte engrosomsen, blev guld- og sølvskatten på 15 pct. nedsat til engrosomsens 9 pct., og nu foreslås den forhøjet til 25 pct. Jeg tror ikke, det er rimeligt at udsætte et enkelt erhverv for så store svingninger, og jeg tror også, en sådan handling ville mindske tilliden til, at man mener det alvorligt, når man taler om en generel omsætningskats fordele, bl. a. derved at den kunne afløse nogle særligt tyngende punktsskatter. Jeg tror, at hvis vi fulgte finansministerens forslag, ville tilliden til, at vi ikke udsætter enkelte erhverv for urimelig behandling, lide skade.

Jeg tror ligeledes, at på samme måde ville tilliden til folketingets vilje til at fastholde en sammenhæng lide skade, såfremt vi fulgte forslaget om at forhøje arveafgifterne. For få år siden diskuterede vi arveafgifter i det hvide folketing på en sådan måde, at der med rette skabtes forventning om, at forhøjede arveafgifter ville blive ledsaget af lettelser i formueskatten. Den forventning bør ikke skuffes, og derfor må denne sag vente, til formueskatten næste år skal til revision.

Benzinafgiften er stadig betænkelig ud fra ønsket om ikke at ramme erhvervsomkostningerne. Et særligt hensyn må også, synes jeg, i denne sag tages til, at merværdiskatten spøger om hjørnet. Hvis der bliver tale om en 10 øres forhøjelse nu plus senere merværdiafgiften, så går det ikke.

Det kræver også nærmere begrundelse, inden man kan gå ind for en ændring i beskatningen af gas til motorkøretøjer. Mon ikke det gamle system med en højere vægtafgift eller tilsvarende anden afgift er at foretrække, så erhvervskøretøjer med et stort kilometertal stadig kan opnå en billig-gørelse, sådan som det jo er tilfældet med dieseldrevne biler? Så kunne man måske

endelig også tage et hensyn til, at gasforbrændingen ikke forurener luften, som benzinen gør det, og luftforureningen er jo et af storbycivilisationens største problemer.

Nu tør jeg imidlertid ikke tro på muligheden af at skære så meget, som jeg her har gjort, af de foreslåede afgifter, uden at noget andet må sættes i stedet. Jeg tror imidlertid, at regeringen set i en større sammenhæng — det vil mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Kirkegaard, komme nærmere ind på — har tildelt takstforhøjelserne en for beskeden rolle. Det er nok ikke meget, der kan skaffes ad den vej; hvor meget, kan ikke siges i dag. Men jeg tror, buktettens øvrige indhold taget i betragtning, at det foreslåede er for beskeden.

Der er et par andre områder af en helt anden karakter, der kan ændre væsentligt i billedet. Finansministeren vil anvende en 250-285 mill. kr. til persontilskud og forhøjelse af børnetilskud. Det radikale venstre har i skattediskussionerne altid sat som første betingelse, at den sociale balance ikke må forrykkes til skade for mindre indkomster. Det er stadig vor forudsætning. Men at indføre skattetilskud til indtægter helt op til bruttoindkomster på over 20.000 kr., det synes jeg simpelt hen er for groft.

Nu er det, jeg skal passe på ikke at gøre formen hårdere, end indholdet egentlig er til, men jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at et forslag af den art ikke er egnet til at styrke tilliden til socialdemokratiets ledelse af den politiske udvikling. Som mindretalsregering må man altid have for øje, at man skaber tillid netop ved dette, at man har evne til at lede et samarbejde. Sagligt lader et forslag om, at 1,7 millioner skatteydere skal have tilskud, sig kun karakterisere som bureaukratisk ud over alle grænser. Jeg ved ikke, hvad det er for en idé, at man først skal kræve skatter op og derefter tilbagebetale $\frac{3}{4}$ af samtlige skatter. Jeg tror, det er den hidtil stærkeste erkendelse fra socialdemokratiet af, at vi har et dybtgående behov for en skatteændring.

Socialdemokratiet kan faktisk ikke have været i tvivl om, at forslaget, som det nu er fremsat, af store dele af folketinget måtte blive modtaget som en provokation. Det kan være rimeligt at se på behovet for et persontilskud til de allerlaveste ind-